

Say Rượu Tình Ý

Contents

Say Rượu Tình Ý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17

Say Rượu Tình Ý

Giới thiệu

Edit : kunb0s2tomaThể loại: đam mỹ, cổ đại. Vốn là thanh mai trúc mã từ thời còn nhỏ nhưng càng lớn càng trở nên xa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-ruou-tinh-y>

1. Chương 1

Cả sảnh đường náo nhiệt tiếng hoan hô, cười đùa ríu rít không ngừng, ca múa mừng cảnh thái bình, rượu thơm mỗi ngon, ăn uống linh đình. Tối nay, Nhất phẩm đại tướng quân Tư Mã Dục nổi danh của triều đại này vì yêu từ Tư Mã Diệp tổ chức yến tiệc mừng hai mươi hai tuổi vô cùng long trọng, mở tiệc chiêu đãi phần đông quan lại trong triều, hết sức xa hoa, cầu kì như muốn thổi phồng lên con trai ông được Hoàng thượng sủng như thế nào, con đường thăng quan tiến chức về sau sẽ càng thuận lợi ra làm sao.

Ta ngồi bên cạnh phụ thân, mỉm cười uống rượu dùng bữa, thỉnh thoảng lại phải tiếp người nào đó đột nhiên tiến lên chào hỏi, hàn huyên vài câu. Tốt xấu gì cha ta cũng là thần tướng, cùng Tư Mã Dục cùng ngồi cùng ăn, có người đến a dua nịnh hót cũng không phải sự kiện kì lạ gì.

–“Tư Mã công tử thật tuấn tú!”

–“Tư Mã công tử thật anh dũng tài giỏi!”

–“Tư Mã công tử.....”

“.....”

Ta cười, nói đến nói đi cũng chỉ là những câu nói nhảm chán kia. Nhưng quả thật hẳn đúng là anh dũng tài ba hơn người thật, thực lực của hắn, so với người khác ta càng hiểu biết rõ hơn, dù sao cũng là người Nguyên Diệp ta nhìn trúng, kém thế nào được?

–“A Diệp, sao không thấy người lên tiếng gọi ta?”

Ta nghiêng mặt nhìn vị nhị ca phong lưu phóng khoáng của mình: “Thời điểm vừa vào cửa không phải đã ‘vấn an’ qua rồi còn gì?”

“Hừ, chỉ nói cho có lệ là giỏi. À, mà A Diệp này, gần hai năm nay ta thấy ngươi và Diệp cư xử với nhau rất lạnh nhạt, từ nhỏ đến lớn các người vẫn là hảo bằng hữu cơ mà? Có xích mích phải không? ” Một bên nhị ca cùng tiểu thư khuê các tán tỉnh cười đùa, một bên câu được câu không buồn chuyện cùng ta.

“Không ” Ta nhún nhún vai, “Chẳng qua nhân gia hiện tại đã là người trọng yếu bên cạnh Hoàng thượng, làm gì còn thời giờ cùng với người nhàn cư vi bất thiện như ta chơi đùa như xưa.”

“Ừm, đúng là như thế thật.” Hắn đồng ý gật gù đầu, đột nhiên nói băng quơ “Sao trong triều bây giờ lắm lương thần thế không biết.”

Vừa định nói hần sao giờ đổi gió, bắt đầu quan tâm đến triều chính như thế, lại nghe hần cảm thán: “Nếu lương thần lắm như vậy, bảo sao cũng có không ít sâu gạo như chúng ta, thế mới duy trì sự cân bằng sinh thái được! Này, nghe nói Thành tây mở thanh lâu mới tên Di Hương Viện, khi nào chúng ta nên đi góp vui đâyyyyy”

Ta bĩu môi, bóp trán nhìn vẻ mặt cuồng dã háo sắc của hần, nhin không được thấp giọng than phiền: “Tha cho ta đi~ ta làm sao có thể háo sắc như ca ca ngươi chứ.”

Hần nghe vậy nhú mày nói: “Hừ, không biết ta nói xong, ai là người chỉ hận không thể chấp cánh bay đến đó trước đây.”

“Được rồi. Ta thừa nhận ta cũng háo sắc không kém gì ai. Nhưng, ca ca phải nhớ rằng, lần này là đến phiên ca ca gánh vác trách nhiệm đấy nhé.”

“Hừ? Nhanh như vậy đã đến phiên ta rồi sao Σ(° °|||)|. Ừm, được rồi, được rồi.” Bởi vì có ít nhiều bất mãn, nhị ca không ngừng nhú mày, lẩm bầm lẩm bầm “Phiền toái, lại phải nghe cái tên kia cho một bài ca không ngừng rồi.”

“Các đệ lại định bày trò gì?” Thanh âm trầm thấp uy nghiêm của ” cái tên kia ” bỗng nhiên từ sau truyền đến.

“Đại ca!”

”Khác !”

Ta cùng nhị ca đồng thời giơ ra vẻ mặt tươi cười đón chào, vô tội nhìn người thanh niên anh tuấn, cứng rắn đang đi tới.

“A Diệp, phụ thân gọi đệ qua tán gẫu cùng A Diệp đó.” Lời nói của đại ca vĩnh viễn lạnh như băng, lại thêm thói quen ra mệnh lệnh đã khắc vào tính cách.

Nguyên Khác chính là đại ca của ta, huynh ấy đã kế thừa gia nghiệp, ở trong triều làm quan không nhỏ. Cũng bởi vậy phụ thân sẽ không chấp hai con sâu gạo, không làm gì trong nhà như hai đứa con còn lại. Lấy tiền tài của ông ra mà nói, vẫn nuôi được tuốt hai tên vô dụng này. Điều này khiến cho ta tiêu dao thật thoải mái ()

~“Hả? Tán gẫu cái gì?”

Ta tự cầu trời đất ban phúc lành cho bản thân, lại liếc mắt sang nhìn vẻ mặt đau khổ của nhị ca, mặc kệ đi, lần này nhị ca đã hứa sẽ chịu trách nhiệm từ A tới Z rồi, vì thế ta nhanh chóng đứng dậy đi tìm phụ thân.

“Diệp nhi, ngươi nhìn coi, A Diệp của chúng ta thật có bản lĩnh, còn trẻ tuổi mà đã giữ chức Phó tướng, người cũng nên hảo hảo tỉnh lại, tỉnh lại đi!” Tuy rằng biết ta đời này là vô phương cứu chữa rồi nhưng phụ thân thỉnh thoảng vẫn muốn giáo huấn vài ba câu cho bổ tức.

“Bá phụ, người đừng nói như vậy. Diệp cũng rất xuất sắc.....” Đôi mắt hần mở to, trong suốt dễ dàng phát hiện ra sự ngượng ngùng trong đó.

“Nó xuất sắc ở đâu ra, có mà nức tiếng háo sắc ấy!” Phụ thân hung hăng hết trừng mắt nhìn ta lại khe khẽ thở dài.

“Suyt suyt, phụ thân, có người cha nào lại nói nhi tử của mình như vậy không?” Ta bất mãn nhìn phụ thân, liếc trắng mắt. Lão nhân gia ở trước mặt ta nói chuyện càng ngày càng không kiêng kỵ gì, nhưng bây giờ còn có người khác ở đây đó, cũng không chú ý một chút hộ ta sao? Hãy biết giữ chút thể diện cho con cái đi (_)

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Người –”

“Ngừng ngừng!” Ta lập tức đánh gãy những “lời hay ý đẹp ” đang muốn tuôn trào của ông, ” Phụ thân không phải muốn con cùng Diệu hàn huyên với nhau sao? Thế thì phụ thân và Tư Mã bá bá phải đi ra chỗ khác đi.” Nếu mà lại để cho ông nói tiếp thì ta chỉ nước khóc ròng.

Phụ thân hào phóng trừng mắt nhìn ta thêm mấy cái, sau khi thấy đủ mới chịu quay lưng bỏ đi.

“Người lại cho rằng ta đi tìm hoa hồng liễu thật à?” Giọng nói của ta có chút vô tội, bất đắc dĩ, ủy khuất nhìn hần.

Aiiii, thế đấy, quả này phụ thân khiến ta gặp họa rồi Ó___Ồ

Nhìn người kia hơi thở vốn tràn ngập ánh mặt trời, khuôn mặt tuần lãng rạng ngời, giờ phút này mảy rậm nhú sâu, ánh mắt trừng lớn, hiển nhiên là đang rất tức giận.

“Đừng nghe phụ thân ta nói lung tung.” Ta hạ giọng xuống thật thấp, “Cái này ...không phải là do người muốn ta làm thủ thuật che mắt còn gì?”

“Hừ!” Cuối cùng lửa giận của hần lại được chuyển hóa sang một kiểu khác, hần nhếch mép nhìn ta, thần nhiên nói: “Đêm nay ta sẽ đến phòng của người.....trừng trị người”

Ta cười đến sáng lạn, “Hoan nghênh quan khách tới thăm.” Chỉ cần đến phòng ta thì hết thấy đều dễ làm rồi....

“Chiêu Văn Vương giá đáo!” Giọng nói cao vút của gã thái giám bỗng vang lên, phá tan không gian ồn ào nơi đại sảnh.

Mọi người nghe vậy bèn lục đục quỳ xuống —

“Không cần đa lễ, bốn vương đến để chúc mừng Tư Mã công tử.” Thanh âm trầm thấp mang theo từ tính từ cửa truyền đến. Ngay sau đó, vị Chiêu Văn Vương tuần mỹ nhất triều đại Đại Lịch trong lời đồn đại đã tiêu sái xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sau khi trải qua hành lễ truyền thống chán chê mê mải, Chiêu Văn Vương được vị đại tướng quân vẫn đang thụ sủng nhược kinh cẩn trọng an bài, ngồi ở vị trí quan trọng nhất của một bàn. Mọi người không khỏi thấp giọng ca ngợi, nói cái gì mà thì là mà đại tướng quân mặt mũi ghê gớm thật, ngay cả vị thập nhất hoàng tử – Chiêu Văn Vương được Hoàng thượng vô cùng sủng ái cũng lễ bước đến góp vui.

Ở giữa lũ người không ngừng thúc ngựa nịnh hót nhau, dưới ánh hào quang của phụ thân, của đại ca nên hai con sâu gạo là ta và nhị ca càng thêm mặc sức mà ăn uống, nghe ca hát. Cuộc đời thật khoái hoạt. *´ *)
Muôn năm, muôn năm! Sống trên đời là phải biết tự tìm niềm vui cho mình, quan tâm đến ai khác làm quái gì chứ

~Ba phần men say đã ngấm vào người, ta lơ đãng giương mắt —

Xa xa, một đôi mắt tối đen như mực với ánh nhìn gần như xuyên qua vòng vây của mọi người, không kiêng nể gì nhìn chằm chú vào ta. Tia nhìn ấy rõ ràng mang theo ý vui đùa, cùng phóng túng. Khi ánh mắt giao nhau, đột nhiên y nâng ly rượu lên hướng ta.

Ta ngẩn người, có chút không thể tin được vươn ngón trỏ, chỉ chỉ chính mình. Ngay lập tức, con người tuần mỹ như thần kia cong khốe miệng nở một nụ cười ôn hòa làm cho ta có chút hoa mắt. Nhẹ nhàng gật gật đầu, y nâng tay uống một hơi cạn sạch.

Ta theo bản năng cũng giơ ly rượu trong tay lên kính y một chén, uống cho đến khi thấy đầy thì thôi. Mọi chuyện chỉ có thể, thế mà không hiểu sao ta lại cảm thấy ...chả hiểu gì Ò___Ò Haizz, vị Chiêu văn vương này ...dị thật!

Nguyệt hắc phong cao yêu đương vụng trộm thiên địa.*

*Không trăng, không sao, gió cuốn vù vù, yêu đương vụng trộm trời đất.

Nguyên phủ, trong phòng của ta.

“Được rồi, được rồi. Đừng làm cái bản mặt khó coi đấy nữa. Hôm nay là sinh thần của người đấy nhé.” Ta đưa tay ôm thân hình gầy gò, cao không sai biệt với ta lắm vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành.

“Lẽ vật của ta đâu?” Hấn không khách khí chìa tay ra trước mặt ta.

“Ta không phải là ...lẽ vật sao?” Cúi đầu hôn hôn lên tay hấn, nhưng bị gạt ra không thương tiếc —

“Người nói thật chứ?” Nét mặt tuần lãng biểu lộ một chút tà khí cười cợt, hai tay đem ta áp chế ở trên giường, “Vây thì...ta đây sẽ không khách khí đâu đấy?”

Hả? Cái gì, cái gì? “Khụ khụ, tuy rằng ta không phải có ý tứ đấy, nh.. nhưng, nếu người muốn..... lại làm đau ta ...ta...cũng sẽ cố nhịn” Ta nghênh ngang bày ra một bộ dáng thấy chết không sờn, biểu tình cực kì khảng khái hy sinh.

“Ừm..... Thôi quên đi, người không có công phu, thân thể phục hồi lại chậm, vẫn là..... người tới đi.....” Nói xong bèn cúi đầu hôn ta.

Đã sớm dự đoán được hấn sẽ nói như vậy, ta nhếch mép mỉm cười, quay người ngăn chặn hấn, đoạt lại quyền chủ động. Loại cảm giác này cơ hồ là tội ác, nhưng cũng là cực hạn vui thích ~(3)

~“..... Ta phải đi rồi.....” Thanh âm hấn sau khi có “tình hình” qua đi càng trở nên khàn khàn, gọi cảm hơn.

“Đừng đi.” Nhìn thấy cái lưng bóng loáng đầy sức dụ hoặc, ta không kìm lòng được ôm chặt lấy hấn từ phía sau.

“..... Nếu không đi sẽ có người nhìn thấy.....”

“Thấy thì làm sao chứ? Ai mà chả biết chúng ta từ nhỏ đến lớn đều chơi đùa cùng nhau, ở lại nơi này thì có cái gì không đúng?” Lại hơn một lần khuyên bảo, “Hai năm nay người không chấp nhận cho ta chủ động đi tìm người, người cũng không quang minh chính đại tới tìm ta, ngay cả người bắt cần đòi như nhị ca cũng sinh nghi, còn tưởng rằng chúng ta xích mích đấy.”

Hai năm trước, cũng là giờ này khắc này, hấn nói hấn yêu ta, muốn hiến thân cho ta. Ban đầu chỉ là tình cảm yêu mến bình thường, từ nay về sau thoát thai hoá cốt.....

“..... Không được... Khi ở cùng một chỗ với người, ta ... ta không có biện pháp duy trì thần sắc... Ta tự mình biết ... sẽ bị nhìn ra”

“Thế trước kia thì sao? Chính người nói người đã yêu ta từ lâu lắm rồi mà? không phải vẫn tới tìm ta chơi cùng còn gì?”

“..... Có một số việc một khi xé ra, bại lộ ở trong không khí sẽ vô pháp ẩn tàng” Hấn xoay người đối mặt ta, nhìn thật sâu vào đáy mắt ta.

“Đừng đi.....” Ta vẫn còn không ngừng nói lại câu nói kia. Quả thật ta không muốn phải vượt qua đêm dài lạnh như băng một mình, ta sợ lạnh, cực độ tham luyến độ ấm thân thể, ta khát vọng ôm và được ôm.

“Cũng không phải là không còn gặp nữa, ngày mai ta sẽ lại đến tìm người.” Hôn nhẹ lên môi ta một cái, hấn vội vàng đứng dậy.

Ta cực kì phiền muộn nhìn thân hình thon dài tốt đẹp bị y phục từng cái, từng cái một bao trùm lấy. Mặc xong y phục, hấn xoay người nhìn ta lưu luyến, cười một cái, sau đó nhanh chóng phi thân nhập vào trong bóng đêm —

Ta bắt đắc dĩ thở dài, cũng đứng dậy mặc thêm áo ngoài. Đẩy cửa, nhẹ nhàng nhảy, nhắm ngược hướng hần vừa đi mà lao nhanh.

“A, là Nguyên tam gia

Thanh Thanh đợi người đã lâu.” Tú bà giống như thấy một thỏi kim nguyên bảo sắp bay đến túi, cười đến lại cười đi, cười gian không tả được, làm ta run rẩy hết cả người.

Tùy tay ném ra một thỏi bạc, ta quen thuộc chạy lên lầu.

Đêm dài lạnh như băng, ta cần độ ấm thân thể.....

2. Chương 2

“Đứa con chết tiết này, đêm nay ta cấm người xuất môn! Nghe chưa?” Phụ thân vừa vặn thấy ta bèn ngăn lại, nặng nề khuyên nhủ.

“Có chuyện gì sao?” Ta gãi cằm, ngáp một hơi dài, đứng một bộ dáng siêu cấp lười biếng.

“Đêm nay Chiêu Văn Vương muốn tới nhà chúng ta dùng cơm, nói là muốn ăn thử cơm rau dưa cho biết.”

“Ăn chực à? Thật là tồi tệ, bộ nhà y không có cơm để ăn sao (- -)?”

“Bốp” Bàn tay thô to của phụ thân giáng ngay xuống óc ta. “Tiểu tử nhà ngươi vẫn chưa tỉnh ngủ ư, giới ơi, mau trở về ngủ bù cho ta, buổi tối cấm không được làm xấu mặt ta!”

“Đã biết.” Ta vuốt vuốt cái đầu đang đau nhức vì rượu, lè nhè đáp lời.

“Chưa hết đâu, ta nói cho ngươi biết, ngươi hiện tại hàng đêm cứ đi lê lổng suốt, so với Nhị ca ngươi còn cần rõ gấp đôi. Tiểu tử ngươi cẩn thận không có ngày mất sức mà chết đấy.”

Ta có chút giật mình, há hốc miệng nhìn chằm chằm lão cha, ông hiện tại bao nhiêu tuổi rồi chứ, nói cái gì thế không biết. Ấy da, ông ý không biết ngưng nhưng bầu trời nhân cách như ta thì ngưng lắm

~“Nhìn cái gì mà nhìn! Còn không mau trở về ngủ?!” Lại một chưởng chụp lên cái lưng gầy yếu của ta, “Cùng nữ nhân mỗi ngày vui đùa, chết người, chết người có biết hay không?”

Ta không khỏi cười khê ra tiếng: “Phụ thân, đây không phải là lúc bàn bạc, trao đổi kinh nghiệm đâu.”

“Ngươi, cái đồ...cái đồ...hoang dâm vô độ—”

“Được rồi, ngừng ngay lập tức! Con đi ngủ là được chứ gì!” Mắt thấy chưởng lực hoành tráng cỡ sét đánh sẽ hạ xuống, ta lập tức co giò chạy cho nhanh.

Đi ngang qua hành lang, ta vô tình gặp Đại ca Nguyên Khắc của nhà mình.

“Đại ca, từ từ, đừng nói gì cả. Phụ thân muốn ta đi ngủ để buổi tối nghênh đón Chiêu Văn Vương. Ta đi trước đây ~ Khỏi phiền, khỏi phiền.” Nói xong, ta chuồn thật lẹ, thực sự là một lần cũng không muốn nghe thêm những bài ca theo cùng năm tháng của huynh ấy.

“Xem ra, đệ lại muốn hảo hảo cùng ta ”hàn huyên ” rồi.” Thanh âm phía sau lạnh như băng của đại ca bay bay gần xa, làm cho ta chạy thừa sống thiếu chết.

Lại đi thêm một đoạn nữa, ta nhìn thấy vẻ mặt sầu mi khổ kiếm của nhị ca, trông tội nghiệp ử rữ không thể tả được, Haizz, chắc là đã cùng Đại ca “hàn huyên” thật lâu.

“A Diệp, người chết ở chỗ nào thế, sao không đi cứu nhị ca? Thiếu chút nữa ta bị Khắc niệm chết rồi!”

“Ha ha.” Ta cực kì vô sỉ, ngây ngô cười trong sự đau khổ của người gặp họa.

“Nhớ rõ lần sau có đi nơi nào hay ho phải kêu ta đi cùng đấy! Ta lúc nào cũng nhớ đến ngươi! Còn ngươi thì sao? Chỉ biết hưởng một mình. ” Hần trách ta không đủ nghĩa khí, trừng mắt lườm ta một cái đầy oán giận.

“Rồi, rồi. Mà này, Chiêu Văn Vương vì sao lại muốn đến Phủ của chúng ta?” Ta rũ tay đổi chủ đề, đương nhiên phải nói lảng sang chuyện khác rồi, nhị ca mà ca thán, chắc cũng không kém phụ thân và đại ca đâu. Cái này người ta gọi là di truyền

~“Ai biết được, chắc là vì hôm qua đã đi Tư Mã gia, hôm nay đến Phủ chúng ta, hai bên cũng không thiên vị bên nào chăng?”

Nhìn hần bộ dáng đoán mò mà vẻ mặt như kiểu phát minh ra cái gì vĩ đại lắm, ta chán nản vỗ vỗ vai hần, “Lần sau cùng đi Di Hương viện đi, bây giờ ta đi ngủ một chút.”

“Hắc hắc, tốt, tốt!” Bản chất sắc lang của hần lại bị lộ ra đến triệt để, người đâu mà vừa háo sắc, vừa dễ bị lừa thế không biết, thế này sao sống an toàn trên đời được đây

Uống rượu, phải có bầu không khí, sương đêm quanh quẩn, rồi ban đêm tiến đến thì cùng nhau chè chén, hai ba tri kỷ mượn rượu đối ẩm, chuyện trò, chỉ điểm giang sơn, có thể mượn rượu làm đối, thừa túy ngâm thi, thật là nhân sinh chẳng còn gì tốt đẹp hơn.

Nhưng, những điều mà bọn họ bàn luận cũng quá là thâm ảo khó hiểu. Khuôn mặt của nhị ca tỉnh táo lạ thường cơ mà ta biết chắc chỉ là giả bộ. Quả nhiên, trường hợp này hoàn toàn không thích hợp với những người ngu ngơ chính sự như chúng ta.

“Bốn vương có thể cùng lệnh lang nói chuyện riêng được không?”

Đột nhiên lọt vào tai những lời này, ta cùng với nhị ca tinh thần rung lên vì tột độ sung sướng, rốt cục có thể thoát khỏi cái bàn rượu ngọt thở này rồi sao? Cũng là điều đương nhiên thôi, y chỉ cần ngồi cùng với đại ca tài giỏi của ta là được rồi, ta với nhị ca chỉ gọi là góp vui cho đẹp đội hình.

Ấy thế mà câu nói phía dưới lại làm cho ta thiếu chút nữa đem rượu trong miệng phun ra bằng sạch.

“Bốn vương cùng Nguyên Diệp nhất kiến như cố, muốn nâng chén đối ẩm, cầm đuốc soi đàm luận đêm khuya, không biết quý phủ có cảm thấy bị quấy rầy?”

Tiếng nói của y vô cùng trầm thấp nhưng vẫn thập phần uy nghiêm, trong ngữ điệu nhu hòa lại ẩn chứa một loại lực lượng làm khiếp hãi lòng người. Hiển nhiên là khiến ba người đang ngồi trước mặt sửng sốt vô cùng, phụ thân vì muốn xác định rõ còn quên mất cả lễ nghi, chỉ chỉ chỗ chỗ ta, “Chiêu Văn Vương là chỉ nó ư?”

“Chẳng lẽ hần không phải là Nguyên Diệp sao?” Y vui vẻ nở một nụ cười ôn hòa.

“Nó đúng là Nguyên Diệp. Tiểu khuyển còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, có lẽ đã mạo phạm đến người, thỉnh Chiêu Văn Vương giơ cao đánh khẽ. Như vậy, vi thần xin cáo lui.” Trước khi đi ông còn hung hăng trừng, liếc mắt lườm ta một cái, muốn ta cẩn thận hầu hạ.

Nhìn đại ca cùng lão cha vẻ mặt nghi hoặc, cùng nhị ca đi mà như lẩn trốn, ta mới quay đầu nhìn về phía người đang ngồi đối diện ta.

“Hử, nhất kiến như cố*?” Ta thì thào nói nhỏ, giống như chẳng thèm để ý xem thái độ mình nói ra câu gì là vô lễ câu đó.

Nhất kiến như cố: Lần đầu gặp mặt mà như quen từ lâu.

“Không phải là nhất kiến như cố.” Môi cong lên, y nở một nụ cười nhẹ có chút ý vị sâu xa, “Là vừa gặp đã thương.”

Cười tươi lắm, làm ta cũng rất muốn cười. Nhưng khi chống lại con người đen cùng ánh mắt nóng cháy vô cùng rõ ràng, không thèm che giấu kia, ta nhất thời có chút giật mình, hóa ra Chiêu Văn Vương....không những rất dị mà còn vui tính như thế này à.

Ta tỉnh tã đánh giá con người trước mắt. Thân hình y cực kỳ cao lớn, gương mặt lại tuấn mỹ làm lòng người phải say, thần phải mê, ngọc thụ lâm phong vô cùng, có thể nói là siêu cấp đại soái ca, lông mi dày rậm,

con người đen cuồn cuộn đã không chút kiềm chế dục vọng nơi đáy mắt, môi mỉm cười, làm cho người ta thấy khâm phục cái khí chất hoàng gia tựa như toát ra từ trong tim của y.

Ta nở nụ cười, nhẹ nhàng nói đều: “Ta không có ở dưới đâu à nha.” Nghe hiểu được đi.

“Việc gì chả có lần đầu tiên?” Thủy chung bảo trì nụ cười tao nhã.

“Cái này... là vương lệnh, không thể làm trái sao?” Ta có chút buồn rầu.

“Người muốn nghĩ như thế cũng được.”

“.....”

Lần đầu tiên rất đau, bất quá kỹ thuật của y không tồi, cũng coi như có chút hưởng thụ. Lần đầu tiên bị người lạ ôm vào trong ngực, thực ấm áp, độ ấm thân thể làm cho ta thoải mái mà không muốn rời đi.

Trong khi lơ mơ mơ ngủ, nhiệt độ cơ thể bỗng nhiên rời xa, ta không khỏi mở miệng thấp giọng gọi: “Đừng đi.....” Ấm áp lại buông xuống, thân thể lại được ôm chặt vào lồng ngực to lớn, ta vừa lòng cong cong khóe miệng.....

Sau, đại ca thắng quan, phủ đệ lại được sửa. Lại sau, biên cảnh chợt có quân xâm lược tiến phạm, Nhất phẩm đại tướng quân đem yêu tử cùng ra biên cảnh để chống lại kẻ thù ngoại xâm.

Đêm trước khi đi, ta và Diệu như điên cuồng rơi vào bể sâu tình dục, giống như thể đây là lần cuối cùng của cuộc đời. Mây mưa thất thường càng thêm tham hoan, kích động lại kích động, y phục thời khắc đó rơi ở đâu cũng chẳng ai quan tâm, nhưng kế tiếp chính là mất mát.....

“Diệp..... Người có yêu ta không? ” Người trong lòng sâu kín hỏi.

“Ta..... Không biết.....” Không nghĩ lừa gạt.

Bên gáy truyền đến tiếng khóc thấp thoáng, trên vai lạnh lạnh. Ta chặt chẽ ôm lấy hân.

“Thật xin lỗi..... Thật sự xin lỗi, ta không phải không yêu người, ta thật sự cũng không biết là mình yêu ai. Nhưng có một điều ta biết rõ nhất, đó là ta không muốn thương tổn người. Đối với ta, người là người ta không muốn thương tổn nhất, người là người mà ta đau lòng nhất.... Tuy rằng không phải là tình yêu nhưng ta rất để ý đến người, người không cần phải khổ sở.....đừng khổ sở vì ta ”

Trước khi hân đi, ta ép hân nuốt một viên đan dược, hoàn toàn vô hại thôi, lại tốt cho thân thể của hân. Hân, còn phải cưỡi ngựa mà.

Phụ thân cũng ở bên cạnh, cùng với lão bằng hữu nói lời bảo trọng, dặn dò vài điều. Ta đi đến diu hân lên yên ngựa, ánh mắt của hân vẫn như cũ, vẫn trong suốt như vậy, nhưng có một chút đau lòng ... Đôi mắt sáng ngời ấy lúc trước vốn không có ưu thương... Thần thái của hân vẫn vậy, rất phong độ, nhưng mà thỉnh thoảng lại vô ý nhíu mày, hiện ra bộ dáng sầu khổ phiền chán; Cái miệng của hân mềm mại, tựa tiểu phi tiểu, luôn luôn cao ngạo, nhưng lại mơ hồ cất giấu bi ai thật sâu.

Ta không nói gì đưa hân xuất chinh.....

Một tháng trôi qua, mưa, rả rích còn rơi xuống. Thiên địa xa vời, vạn vật mơ hồ, mọi thứ tối đen, bụi bặm lại cực kỳ ẩm ướt. Mất mát người, ta đứng lặng ở phía trước cửa sổ, ngóng nhìn, nhưng không nhìn thấy bất kỳ một điều gì cả, mọi thứ trước mắt đều mờ mịt lung, tâm là một khoảng trống đầy vắng lặng.

Một người đi tới, ôm ta vào lòng, càng lúc càng ôm sát hơn, ta cứ thế tham lam hưởng thụ luồng nhiệt cực ấm áp đó.

“Có người nói, tham luyến nhiệt độ cơ thể người là có quan hệ với việc khuyết thiếu tình thương của mẹ.” Thanh âm giàu có từ tính đằng sau lưng mang theo ý cười.

“Có lẽ vậy.” Mẫu thân của ta mất sớm, ta luôn cảm thấy thiếu tình thương, vì thế mới có thể quan hệ bừa bãi như thế này sao?

“Vì sao không cùng ta hồi Vương phủ?”

“Không muốn bị trói buộc.”

“Cho dù người bị trói buộc, tâm của người cũng rất khó phục tùng.”

“Ha ha, Vậy sao? người có biết hầu tử vì sao phải đi tìm ánh trăng?”

Không đợi y trả lời, tự lảm nhảm, “Trăng trong nước, nhẹ nhàng tiếp xúc, bỗng vỡ vụn. Chúng nó bởi vì tò mò mà truy tìm; Bởi vì vỡ vụn mà giặt mình. Mặt nước khôi phục lại vẻ bình tĩnh rất nhanh, trên tay hầu tử chỉ còn lại những giọt nước ướt sũng. Con người thì sao? Trên tay có năng lực nắm giữ cái gì?”

“..... Ý của người là nói ta cuối cùng sẽ mất đi người ư?” Bên hông bị siết nhanh.

“..... Ta cũng không phải là thầy tướng số.”

Mấy ngày chưa uống rượu, giống như muốn quăng hồn đi mất. Tối nay thực sự muốn uống xoàng một phen. Trời cao trăng sáng, thực sự muốn nâng chén, cầm lấy chút rượu mà ngồi bừa bãi tại cửa sổ. Bỗng chỉ cảm thấy một trận, lại một trận đau đớn trong tim. Cứ ngồi như thế để từng cơn gió nhẹ thổi qua, làm say lòng, say luôn cả tâm trí.

Không khỏi đề bút viết xuống: Một mình tại cửa sổ chèn chén, có chút men say, nhớ người!

Nhất thời xúc động, làm cho người ta ra roi thúc ngựa đưa đi Lập Châu – nơi hấn hạ trại đóng quân.

“A Diệp, người đã nói cùng ta đi Di Hương Viện, đến bây giờ cũng không thực hiện!”

“Nhị ca, ta chẳng có chút tâm tình nào.” Không biết vì sao, từ sau khi hấn rời khỏi, nguyên bản cái tính tình không chịu cô đơn yêu nháo như ta giờ lại lắng đọng xuống. Việc này làm cho lão cha cùng đại ca có chút vui mừng, nói là lớn lên đã chín chắn, thành thực hơn rồi. Chính là khổ nhị ca, không có người bởi hấn cùng nhau làm nhiều trò điên rồ.

“Tam thiếu gia, thư của người từ Lập Châu!”

Ta cọ người đứng lên đoạt lấy, mở ra chỉ có hai hàng chữ nhỏ: “Của người túy làm cho ta ưu, của ta túy lại làm ta tỉnh. Con đường nhân sinh vẫn còn dài, cứ nhìn mà chẳng trân trọng được! “

Đây là cái ý tứ gì chứ? Hấn muốn.... chấm dứt sao?

Nhất thời xúc động, chính mình ra roi thúc ngựa đuổi theo đến Lập Châu.....

3. Chương 3

Trăng sáng lên cao, mây bay lững lờ, thân hình tuyệt bích của người mình thương nhớ đang ở ngay trước mặt. Khi ta phong trần một đời xuất hiện ở trước mặt người kia, ta cảm thấy vô cùng mừng rỡ. Hấn lại mang về mặt không dám tin, giống như đang trong mộng nhìn chăm chăm ta.

“A Diệp, sao người lại tới đây? Phụ thân người có biết không?” Tư Mã Dục-phụ thân hấn, cũng chính là bá phụ của ta ngạc nhiên tiến lên hỏi.

“Biết. Con đã nói là có chuyện quan trọng đến tìm Diệp.” Trước khi đi ta có để lại một phong thư, như vậy cũng coi như là đã, đang, rồi sẽ biết đi.

“Vậy người nhanh đi vào trong lều đi, nơi này là chiến trường, vô cùng nguy hiểm, có biết không? Nói chuyện một chút xong người phải trở về ngay, nhớ chưa?” Ông không hổ danh là bá phụ, vẫn ân cần dặn dò, thấy ta gật đầu đáp ứng mới tiếp tục cùng chúng tướng sĩ trao đổi việc quân cơ.

Ta đem Diệp kéo vào lều trại của hắn, hắn vẫn trưng ra vẻ mặt choáng váng cùng với bộ dáng ngơ ngác không chịu được. Thẳng đến khi ta đem hắn ôm vào trong lòng, mới nghe thấy giọng nói trầm thấp, đầy áp lực chất vấn vang lên: “Sao ngươi lại đến đây?”

Cảm thụ người trong lòng thật ấm áp, ta thỏa mãn nở nụ cười, trả lời hắn: “Ta uống rượu, tự nhiên nhớ ngươi, nghĩ về ngươi đến rồi tỉnh rồi ngủ, định thần lại thì đã tới đây rồi.”

Hắn đột ngột đẩy ta ra, thấp giọng giận dữ: “Ngươi, ngươi ...sao ngươi cứ thích làm những việc quái đản, hồ nháo như thế? Kinh thành đường xá xa xôi như vậy, lại một thân chẳng có chút võ võ gì, vạn nhất giữa nửa đường có chuyện gì xảy ra thì saoNgươi, ngươi bảo ta, bảo ta” Rốt cuộc hắn không thể nói được nữa, gấp gáp ôm lấy cổ ta. Ta vẫn vô tư cười hơ hớ ôm chặt thân hình đang khẽ run kia, “Được rồi, được rồi, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta không xảy ra cơ sự gì hết. Xem ta mang đến cho ngươi cái gì này, rượu ngon đó, ta rất muốn cùng ngươi cộng ẩm.”

Nghe thấy thế hắn mới tạm buông ta ra, ngó nghiêng một hồi mới nhận ra trong tay ta mang theo hai vò rượu, thế mà hắn ôm từ nãy giờ lại chẳng hay biết gì. Hắn thật là ngốc, ngốc đến đáng yêu điên đảo.

“Ngươi từng nói, uống rượu, nhất định phải có lý do, cao hứng liền chúc mừng, buồn khổ bèn tiêu sầu, một mỗi phải giải lao, chán nản thì cần nâng cao tinh thần..... Ngươi lần này ngàn dặm xa xôi đến cộng ẩm cùng ta, là vì cái gì?”

Ta ngửi thấy mùi hương của rượu quanh quẩn trên chóp mũi, chậm rãi nói: “Tại câu nói của ngươi, ‘Con đường nhân sinh còn dài lắm, chỉ biết nhìn mà không trân trọng được.’”

“Ha ha, cái đồ đàn nhà ngươi cứ nghĩ, nghĩ mãi, cho nên muốn tới tìm ta để xác định ư?” Hắn cười đến nheo cả hai mắt lại, cong cong như vầng trăng khuyết. Thật mê người, thật dụ hoặc hại người!

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ta cứ thế chăm chú theo dõi khuôn mặt đang vui vẻ cười, quên cả thiên địa kia.

“Đương nhiên không phải, ta say nên cơ hồ đã loạn viết chẳng?!” Hắn cầm lấy ly rượu, chậm rãi mân mê miệng chén. Chết tiệt! Ta có tưởng tượng không mà sao hắn làm cái gì cũng như đang dụ hoặc ta thế này, haizzzz nhưng ta vẫn phải giả vờ nhã nhặn, nhìn hắn cười cười.

“Ta không tin.” Hắn không giống ta, chưa từng cư xử tùy tiện bao giờ. Dám lừa người cơ đấy! Tí xem ta hảo hảo trừng phạt ngươi thế nào đi. (~~~3~~~)

“..... Được rồi, cho dù là có. Nhưng.....” Thở dài một tiếng, buông ly rượu xuống, hắn giương mắt nhìn ta, nồng đậm ôn nhu, “Nhìn thấy ngươi, tất cả đều không có.....”

Ta đứng dậy, vòng qua cái bàn, thoát khỏi chướng ngại vật, kéo người nào đó vào lòng, kim lòng không được mà hướng đôi môi ướt át đỏ tươi vì rượu của hắn mà hôn xuống, tham lam tiến hẳn vào trong, nhắm nháp hương vị tuyệt diệu chỉ riêng hắn có.....

Có phải ta không nên tới đây? Để rồi bị trầm luân trong ái tình?

“– A Diệp, đây là da cáo mà phụ thân ngươi viết trong thư muốn ta tìm cho, vừa vặn ngươi đến đây, vậy thì mang về đi.” Đột nhiên, bá phụ Tư Mã Dục không biết từ đâu lù lù đi đến.

“Làm sao vậy?” Thật may mắn vì ông ấy không thấy được cái bầu không khí ám muội không rõ ràng này.

“Không có gì.” Ta lơ đãng lau miệng, “Chỉ là uống rượu vào nên con cảm thấy hơi say thôi, rồi con sẽ sớm trở về.....”

“Cũng tốt, nơi này dù sao cũng là nơi đánh giặc, không an toàn.”

“Bá phụ, khi nào thì các người có thể hồi Kinh thành?” Ta tò mò hỏi thăm tình hình chiến sự.

“Có chút khó giải quyết, tuy rằng vài lần thắng tiểu trận nhưng tổng thể ta vẫn cảm thấy dường như bọn chúng đang dò thực lực quân ta, thật không khác gì đang đùa giỡn chúng ta. Huống chi bọn chúng binh hùng tướng mạnh, rất có thể phải trường kỳ tác chiến, ngày về không thể nói trước được.” Trong giọng nói của bá phụ cũng có chút ít lo lắng.

“Nhất định phải bình an trở về.” Ta cũng bắt đầu lo lắng theo.

“Ha ha, yên tâm đi! Bá phụ có bao nhiêu năm kinh nghiệm sa trường rồi hử? Trận thế gì mà chưa từng thấy qua? Nhất định đại thắng trở về!” Dem da cáo giao cho ta, lại nhắc nhở thêm một lần nữa, “Các người cũng đừng hàn huyên quá muộn, nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Ta gật gù đầu, bá phụ vừa rời khỏi ta bèn nhếch môi nhìn người bên cạnh, tà tà cười gian: “Chúng ta nên sớm nghỉ ngơi thôi.”

“Đây là quân doanh, người đừng xằng bậy!” Khuôn mặt hắc bống trở nên đỏ ửng, không biết là do rượu, hay là do lỡ nghĩ đến cái ý tưởng gì không trong sáng đây (3) Ta phải trêu, phải trả thù cho những ngày tháng mong nhớ mới được, a, phải tính cả lâu nữabận rộn ...bận rộn thật!

“Người nói cái gì đầu đầu vậy, bôn ba mệt nhọc cả ngày, ta chỉ đơn thuần là muốn đi ngủ mà thôi.” Vỗ vỗ hai má trơn bóng của hắc, trêu đùa: “Người này trong đầu đang suy nghĩ cái gì? Hử?” Nhanh tay nhanh chân thơm trộm vào cái miệng đáng yêu kia một cái.

“Hỗn đản! Tắt đèn, ngủ đi!” Hắc giận quá hóa then, đem ta mặc kệ mà bò lên giường.

“Ha ha ha!” Ta cười to tiến đến ôm ôm, xoa xoa, sờ sờ thất lưng của hắc, đẩy hắc ngã xuống giường.

Chúng ta vẫn tự nhiên như ở nhà, giống như trước đây, chính là cùng nằm trên một chiếc giường, ôm nhau ngủ, không cần tò mò đầu ~ đương nhiên là có làm một chút gì gì đó đó rồi. Cho đến khi tiến vào mộng đẹp trước một khắc ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, có lẽ bệnh tham luyện độ ẩm thân thể của ta lỡ mắc phải từ nhỏ rồi, từ hắc mà đến cũng nên.....

Về nhà, đem da cáo giao cho phụ thân, ông cũng khá kinh ngạc nhưng cũng chẳng hỏi han gì thêm. Từ đó về sau, Chiêu Văn Vương vẫn như trước, thường lui tới tìm ta, thỉnh thoảng lại đến cùng ta “Nâng cốc ngôn hoan, cầm đuốc soi đêm đàm”. Tình hình chiến đấu nơi biên cảnh vẫn đang trong thế giằng co, không nóng, mà cũng chẳng lạnh, ngày về không biết đến khi nào đây

Thẳng đến đêm khuya của một ngày, khi ánh trăng đã nhô lên cao lắm rồi.... Ta nằm ở trong một khối ôm ấp ấm áp nghĩ đến con người đang nơi biên thù kia.

“Suy nghĩ cái gì thế?” Hơi thở ôn nhu phảng phất ở bên tai ta.

“Quốc gia xã tắc.....”

Tiếng cười trầm thấp, khe khẽ như từ trong ngực vang lên, cắt đứt câu nói hay ho của ta. “Người mà cũng có ngày quan tâm đến quốc gia xã tắc ư?”

“Đương nhiên, ta là một thần dân cực hảo, cực phẩm.”

“Ha ha, ta xem quan tâm đến quốc gia xã tắc là giả, nhưng quan tâm đến Tư Mã Diệu kia mới là thật đi.” Y vẫn dùng ngữ điệu nhu hòa mà ta vẫn thường xuyên được nghe thấy nói đến lại ta.

“Có gì không đúng sao?”

“Không có gì không đúng, các người tình như thủy túc, đương nhiên là nên quan tâm. Chỉ sợ, còn có tình cảm khác.”

“Người từ đâu biết được?” Ta xoay người đối mặt y, không có giật mình, có cảm xúc gì thì chính là tò mò mà thôi.

“Dạ yến ngày ấy, ánh mắt của hắc thủy chung chỉ nhìn đúng một người, mặc dù đã cố gắng che giấu, nhưng nếu là người hữu tâm thì không khó nhìn ra.”

Hóa ra..... Thật sự nhìn ra được Nhưng cái vị đang ở đây nhìn ra được điều đó thì đúng là người không đơn giản chút nào.

“Người còn nhìn ra cái gì nữa?” Mang theo chút hứng thú, ta nhíu mày lờm y.

“Ta còn nhìn ra..... trong mắt của hắc có chút buồn khổ, hiển nhiên, người cũng có lúc có biểu tình làm cho hắc bất an.”

Con người này sao mà lợi hại đến phát sợ thế này, không hổ là Chiêu Văn Vương nổi danh tài trí thông tuệ, quả nhiên không phải hạng người hời hợt. “Chắc vẫn còn chứ?” Ta tiếp tục dò hỏi.

“Còn có chính là..... Vì chính bản thân ta, ta không thể nói. Ta là người ích kỷ.....” Mắt phượng nhỏ dài, sâu không thấy đáy nhìn ta đầy thâm tình.

Ta thấy không thú vị, bĩu môi, tiếp tục ôm lấy y.

Không biết qua bao lâu, đến tận khi sương mù buồn ngủ che kín, ta nghe thấy y chậm rãi nói: “Ba ngày sau..... Bọn họ sẽ mang tin khải hoàn về tới”

Rốt cục..... Cũng đến ngày trở về Mang theo ý cười an tâm, ta nặng nề chìm sâu vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Trận đánh này mất đến gần một năm, rốt cục đã chiến thắng khải hoàn, thu hồi lại được biên cương. Đáng tiếc nhất là một thế hệ danh tướng — Tư Mã Dục đã hy sinh nơi chiến trường. Ngay lập tức Hoàng Thượng hạ lệnh hậu táng ghi ân ông như một công thần, sau đó tứ phong Tư Mã Diệu kế thừa hàm vị này của phụ thân, mặt khác lại thưởng hoàng kim vạn lượng.....

Ta mỗi ngày đều bồi bên người hấn, sợ hấn không chịu được nỗi đau mà ngã xuống, nhưng hấn không thể, lưng vẫn thẳng tắp, vẻ mặt vẫn thật bình tĩnh. Nhiều ngày phải đối mặt với chúng thần trong triều tới cửa tế điện, biểu hiện của hấn vẫn vô cùng hoàn mỹ, lo liệu chu toàn cấp bậc lễ nghĩa.

Lúc này đây, hấn đã nói với ta thật nhiều điều mà bao ngày chúng ta chưa thể nói ra. “Diệp, ta muốn đi trấn thủ biên cương, đem sức lực chiến đấu bảo vệ quốc thổ bình an, hưng thịnh.” Đôi mắt hấn ngưng trọng, chăm chú nhìn sâu vào mắt ta.

Ta nhú mày: “Đi bao lâu?”

“Không trở lại.”

“Người đang đùa với ta đúng không? Này, nói đùa thì phải cười lên chứ, người đừng có nói đùa mà làm vẻ mặt nghiêm túc như thế được không? Ta sợ lắm ... ”

“Người biết ta có phải là người thích nói đùa hay không mà, ta đang rất nghiêm túc.”

“Vậy....ta thì sao đây?” Ta cũng không biết tại sao lại hỏi như vậy, nhưng giờ phút này ta không biết phải làm thế nào cả.

Hấn đặt tay lên vai ta, buộc ta phải nhìn thẳng vào mắt hấn, khóe miệng gợn lên mang chút chua xót: “Lúc phụ thân qua đời đã từng nói, một vị tướng sĩ có thể chết ở trên chiến trường thì đó chính là vinh quang lớn nhất của người đó. Câu nói ấy của ông đã đánh thức ta, ta là tướng môn chi tử, theo lý thì nên vì nước lập công, sao có thể chỉ nghĩ đến nhi nữ tình trường?”

Ta gật gật đầu, lẩm bẩm nói: “Hóa ra ở trong lòng người, ta chỉ là ...chỉ là cái gọi là nhi nữ tình trường liên lụy đến người”

Hấn lắc đầu cười khổ: “Diệp, người không yêu ta, vì sao lại muốn ta ở bên cạnh người? Nhìn thấy ta khổ sở, người sẽ cảm thấy vui vẻ sao? Ta không thể chịu được cảnh người có thể lên giường cùng một người người không yêu. Loại sự tình này, không có tình yêu, ta không làm được!”

Nghe hấn nói xong, ta ngẩn người, có chút gấp gáp: “Có người đã nói điều gì đó với người sao?” Bình thường hấn quyết sẽ không nói ra những lời như thế này, “Có phải là Chiêu Văn Vương không?”

Hấn quay đầu qua một bên, không nói gì, rũ mắt xuống. Cảm thấy đã hiểu rõ rồi, thở dài một tiếng, ta nghe được thanh âm khinh lãnh của chính mình: “Một khi đã như vậy, ta sẽ tôn trọng sự lựa chọn của người.” Tuy rằng ta không muốn cho người ta vô cùng dễ ý này rồi xa ta.

Hấn có chút ngẩn người, một lúc sau mới quay đầu lại, nở nụ cười vô cùng sáng lạn chói mắt: “Ôm ta, một lần cuối cùng.....” Chính là trong mắt hấn tràn ngập bi ai, thê lương đến mê người.

Đêm đó, chúng ta tựa như hai con dã thú phát cuồng, cắn cắn, ôm hôn cùng giao triền, tràn ngập liêu lĩnh thống khổ cùng cuồng loạn, đủ để cho khắp cả người như bị thiêu đốt, điên cuồng.....

Ngày hôm sau, xung quanh không có một bóng người, bên giường có tờ giấy hé mở: Con đường nhân sinh còn dài lắm, chỉ biết nhìn mà không thể trải nghiệm được!

..... Lần này, là thật sự ư? là tuyệt đối sẽ không.. sẽ khôngnữa sao?

Ta đau đớn cảm thụ chút dư âm còn sót lại bên giường, sau đó đứng dậy, biểu tình điềm nhiên đi uống rượu như không hề có chuyện gì xảy ra, rượu lại làm ta không thể tìm nổi con đường về nhà.....

“Nguyên Tam công tử, Mẫu Đơn kính người.”

“Nguyên Tam công tử, Hải Đường kính người một ly.”

“Nguyên Tam công tử, Phù Dung cũng kính người một ly.

‘___,’

“Nha, công tử, hảo tửu lượng

~! Ha ha.....”

“Ha ha ha, bao nhiêu ta cũng uống!”

—

“Thế nào, các cô nương của Di Hương Viện không tồi chứ?”

‘___,’

Lại uống xong một ly, ta nghiêng đầu nhìn về phía Nhị ca bên cạnh đồng dạng như ta, một tay ôm ấp nữ nhân ở trong lòng, ha ha cười nói:“Không sai! Quả nhiên đều là chim sa cá lặn, rất đẹp!” Nói xong ta còn ngả ngón sờ soạng người trong lòng như để minh họa cho lời vừa nói ra.

“Tam công tử thật xấu nha, nhân gia không thuận theo, lại phạt uống một ly nào.”

“Hảo hảo, hôm nay không say không về! Ha ha ha.....” Làm càn trong tiếng cười lớn, ta một ly tiếp một ly.....

—

“Hai người các ngươi lần lại đây cho ta, ba người huynh đệ chúng ta đã lâu không hàn huyên rồi.” Ngữ điệu Đại ca lạnh như băng làm cho hai tên loạn choạng ngã trái ngã phải là ta cùng Nhị ca một trận phát lạnh.

“A! Đầu đau quá

! Đau chết mất! Khó chịu quá~~! Các ngươi cứ từ từ tán gẫu, ta đi trước một bước! Ôi a! Không được! Không được.....” Nhị ca bắt đầu giả chết, lắc mình một cái liền trốn vô buồng trong. Đau mà đi được nhanh như vậy sao, thật là biết pha trò mà.

“Ngươi không có nghĩa khí! Hôm nay đến phiên ngươi gánh vác mà!” Ta có chút phiền não nhìn Nhị ca trước mắt đang chạy trốn như chuột kia hô to.

Kết quả từ xa xa bay tới một câu,“..... Lần này ngươi trước đỉnh, lần sau tính cho ta hai lần đi ...bay trước đây, bảo trọng, bảo trọngggggg.”

—

“A Diệp, đi đến phòng của ta ngay.” Nghe đi, lời nói đủ để đóng băng ba thước đất.

“Được rồi.” Ta nhận mệnh, cong vẹo đi theo người phía trước, đi vào gian phòng mà ta với nhị ca thường xuyên phải xưng tội, chúng ta hay nói đùa rằng đó là “Nói chuyện phiếm thất”.

—

Phải trải qua vài canh giờ lúc thì ôn nhu như nước, lúc thì như lửa Diêm Sơn, liều mạng đập có mà thêm bông người, khi thì kéo dài dài dòng dòng, thời gian nói chuyện siêu buồn tẻ chán nản rất cực đã xong. Tin tưởng ta đi, cuộc nói chuyện phiếm này mà ghi lại thì chắc cũng có thể so sánh tầm cỡ với độ dày những quyển sách ghi chép việc Hoàng thượng bàn luận quốc sự với đại thần.

Ta lê lét, kéo cái thân xác mệt mỏi phờ phạc của mình ra ngoài, chuẩn bị trở về ngủ bù. Khi lướt qua phòng của phụ thân, vừa vặn lại trông thấy ông đang nhìn chăm chăm tấm da cáo kia đến xuất thần, chắc là lại đang thương tiếc lão bằng hữu. Tâm đột nhiên lại căng thẳng, vầy vầy đầu, ta cất bước về phòng ngủ.

“Xú tiểu tử! Trước đây ta còn tưởng rằng ngươi tỏ vẻ lãng tử một thời gian thôi, không thể tưởng được lâu ngày lại lộ ra như bản tính thật thế này!” Khi ta vừa vác xác từ nơi oanh oanh yến yến về, cả người vẫn còn bị mùi hương ôn nhu nơi đó lớn vồn quanh mũi đến choáng váng thì phụ thân không biết từ đâu đột ngột nhảy bổ ra giáo huấn vài đường.

“Phụ thân, người gần đây tuổi trẻ tiêu sái lắm đó! Người được ăn cái gì bổ à?” Ta bắt đầu xuất ra cái chiêu gọi là mà Thái Cực bát quái liên hoàn chưởng.

“Làm trò! Ngươi có biết hiện tại trên đường mọi người gọi hai huynh đệ các ngươi là cái gì không?— hoa phổ nhị huynh đệ! Cả ngày lưu luyến hoan tràng! Các ngươi cũng phải để cho ta chút ít mặt mũi đi chứ! Ta ngày càng nhăn nhoe già nua cũng đều do các ngươi hết đây, con ơi là con. “

“Hoa phổ nhị huynh đệ?! Muahaha ha ha.....” Ta không nhịn nổi mà cười dữ dội ra tiếng, “Lão cha à, người cũng đừng quá ghen tị, thế này nhé, từ giờ con gọi người là tình trường sát thủ lão lão công tử được không?!” Hóa ra không chỉ có người trẻ mới thích ham hố, già rồi cũng muốn có biệt danh để đời lắm, ôi, cha già!

“Lão lão công tử cái đầu ngươi!” Cái gáy đáng thương của ta lại bị đập một nhát, may mà không chết, “Đêm nay Chiêu Văn Vương sẽ tới, ta cấm ngươi xuất môn! Cẩn thận không là chết người đấy! Nhân gia tính tình cực hảo không thêm so đo với ngươi, ngươi cũng đừng có không biết xấu hổ mà lên mặt! Thùng chữa?”

“Ôi dào! Đau đầu! Không nói nữa, con đi nghỉ ngơi đây!” Ta phải khẩn trương chạy trốn thôi, ở đây lâu không bị lũ cuốn thì cũng bị lửa đốt cho đen thui.

“Cả cửa sau lẫn góc tường ta đều sai người đến canh, nhìn ngươi lần này chạy đi đâu!” Thanh âm đặc ý dào dạt có chút khùng bổ lượn lơ uyển chuyển sau lưng ta.

Ha ha, lão cha ơi, lão cha à, người cũng quá xem thường con của người rồi, ta mà đã muốn đi thì không có người nào ngăn được hết! Ta nghĩ thầm, cười hô hô trong bụng.

Ngủ một giấc no nê sung sướng, vừa đánh ngáp tỉnh lại, xoa xoa mắt bỗng nhìn thấy trước giường có một người đang đứng lù lù nhìn ta, tuấn mỹ cực độ, sức quyến rũ bắn ra bốn phía. Vừa vặn không thể mê được, kiểu này muốn chạy trốn cũng không còn kịp rồi.

“Ngươi đang trách ta sao?” Thanh âm trầm thấp sâu kín truyền đến.

“Không dám.” Xóc chân lên, đứng dậy mặc thêm áo.

“Vây vì sao ta không nhìn thấy ngươi?”

“Ta bề bộn nhiều việc.”

“Vội vàng lấy cớ này ứng phó để đi oanh oanh yến yến sao?”

“Việc này có liên quan gì đến ngươi.”

“Không liên quan đến ta? Ngươi phải biết rằng bắt ngươi nhốt vào Vương phủ của ta không phải chuyện khó khăn gì.” Ngữ điệu của y nhu hòa thủy chung như trước, nhưng chẳng hiểu sao vẫn khiến người khác kinh sợ đến khiếp hồn.

“Ngươi muốn như thế nào?” Ta biết khôn, chấp nhận thỏa hiệp.

“Muốn cùng như lúc trước” Y vội vàng tiến đến ôm lấy ta.

“Phụ thân ta đâu?” Y sẽ không ngu ngốc đến mức đến vào thời gian dùng bữa như thế này, để phụ thân nghi ngờ hai người sao cứ ở trong phòng mãi không chịu ra chứ?

“Ta bảo ông ấy đến nhà Lưu đại nhân thương thảo chuyện quan trọng.” Vừa nói vừa đưa môi lại khước miệng ta đè ép

“Ánh trăng thật tròn đẹp.” Ta đột nhiên thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có trăng sáng giữa trời, buông một câu vô thưởng vô phạt.

Y ngả đầu chôn sâu trong gáy ta, nhẹ nhàng cười: “Người quên rằng tên của người giống như đêm trăng tròn ư?”

“Ta thích trăng tròn, giống cái bàn ngọc, rất sáng, rất đẹp.” Dịch người dựa vào nhiệt độ phía sau, ta đứng là không thể thoát khỏi ấm áp dụ hoặc, “Đáng tiếc nguyệt như vô hạn nguyệt bầu dục.” Ta khẽ trầm ngâm.

“Ánh trăng như vậy mới giống người, đẹp dễ giống y như người ” Y lại tiếp tục hôn hôn lên gáy ta rồi nói tiếp, “Huống hồ trăng tròn là thi, trăng khuyết là họa, nguyệt nếu bầu dục, chẳng phải là thi vô vận, họa vô thân?”

“Sao lại có những chuyện không thể như ý của con người?” Ta lại đột nhiên cảm thán một lời không đầu không đuôi.

Hoàn trụ thất lưng của ta, y vòng tay ra siết chặt vòng ôm, ôm thật chặt khiến ta đau đến nhú máu. Bỗng lại nghe thấy giọng nói trầm khàn vang lên bên tai: “Tụ tán ly hợp là chuyện quá bình thường, tội gì cưỡng cầu đoàn tụ? Chớ oán điều kiện hoàn cảnh bây giờ, mặc dù hoàn cảnh trước, hoàn cảnh này đều không tốt, nhưng có lẽ tương lai sẽ vô cùng tốt đẹp thì sao? ”

“Người toàn lấy có vì lợi ích của chính mình.” Ta đưa ra kết luận cuối cùng.

5. Chương 5

Băng sơn vạn năm Đại ca không ngờ lại sắp thành hôn. Tuy nhiên Đại ca cũng đã trưởng thành, ngẫm lại thì đúng là nên thành gia lập thất. Đối tượng là nữ nhi của Tam phẩm lão thần trong Triều, cũng được coi là môn đăng hộ đối.

Thành thân ngày đó, miệng lão cha cứ như là không thể khép lại được, cười cười, nói nói tươi roi rói, hiển nhiên là muốn ôm tôn tử lắm rồi, vui mừng hoan hỉ cứ phải gọi là hiện lồ lộ trên mặt. Làm cho ta một phen giật mình chính là Đại ca – nhân vật chính đang bãi đường kia kìa, khuôn mặt vốn lúc nào cũng lạnh lùng, cứng rắn mà bây giờ lại toát ra sự ôn nhu, thâm tình. Nói vậy đây hẳn là một cuộc nhân duyên cực kì tốt đẹp rồi.

Yến hội được tổ chức gói gọn trong buổi chiều, nhưng ta với Nhị ca lại vui chơi nhảy múa, tha hồ ăn uống sung sướng đến tận đêm khuya. Ngày thường dù chúng ta có gan lộng hành như thế nhưng luôn sống trong tâm trạng thấp thỏm. Giờ đây chúng ta nghĩ đến việc Đại ca đã thành hôn rồi, nhất định sẽ không rảnh cả ngày mà giáo huấn sâu gạo tổn cơm nữa, càng nghĩ càng thấy tinh thần phấn chấn, hạnh phúc bay phấp phới.

Đại tẩu của ta là một nữ tử phi thường ôn nhu duyên dáng, bộ dạng lung linh khéo léo, bên miệng luôn lộ ra ý cười thân thiện khiến hoa gặp hoa mến, người gặp người thích. Khó trách băng sơn vạn năm ca ca cũng muốn bị hòa tan tại miệng cười nhu hòa như nước này.

Nhưng không ngờ vài ngày sau, còn có một sự kiện làm cho ta khiếp sợ hơn nhiều, đó chính là Nhị ca vô vàn yêu quý của ta – người suốt ngày cùng với ta mò vào bụi hoa, lêu lổng sớm tối cũng rơi vào vòng tình, cả ngày cứ vây quanh, bám chặt lấy một nữ tử có cá tính siêu ‘’ tướng môn hổ ‘’. Điều này làm cho lão cha thường thường phải chấm khăn rơi lệ cảm thán: “Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn ”. Sau đó mở to

hai mắt, phi thường chờ, đợi, mong muốn nhìn ta như hy vọng có thể tìm ra chút ít manh mối gì về con dâu tương lai. Ta ngó lơ trả lời: “Hắn là còn chưa ra đời”.

Biên quan chiến hỏa lại bắt đầu như gió lửa bùng cháy lan ra đồng cỏ, ta không còn tiếp tục lưu luyến bụi hoa nữa mà mỗi ngày đều ở nhà chờ Phụ thân cùng Đại ca ở trong Triều trở về, hỏi thăm tình hình chiến sự. Mặc kệ như thế nào, hắn vẫn luôn là người quan trọng mà ta để ý nhất. Cái loại thân mật cùng quan tâm này, có điểm giống như một vò rượu xưa lâu năm, từng làm cho chúng ta say mê lẫn nhau đến bất tỉnh, thế nên dư hương vẫn cứ thản nhiên còn lại mãi.

Từng cơn gió hiu quạnh chẳng ai mời lại cứ tới làm phiền, mưa rả rích báo hiệu bắt đầu mùa hè, trời có chút lạnh, thân mình không tự chủ được dựa càng sâu vào nguồn nhiệt phía sau.

“Tư Mã Diêu quả nhiên là hổ phụ vô khuyến tử, lần này lại đại thắng rồi.” Người phía sau giống như là biết lòng ta đang suy nghĩ cái gì, thản nhiên băng quơ một câu.

Ta nở nụ cười, vẫn biết thực lực của hắn là không ai có thể bàn tới mà, thế nên trong tâm lại cảm thấy kiêu ngạo thay cho hắn.

“Nghe nói biên quan sẽ phái người đến để chuẩn bị bàn bạc công sự, người có cái gì muốn chuyển cho hắn thì ta có thể cho người mang đi hộ”

“Chuyển ư? Ta nghĩ đem đến cho hắn chỉ làm hắn thêm phiền.” Ta quay người lại, nở nụ cười yếu ớt, nhợt nhạt nhìn y.

Nghe vậy, trên khuôn mặt tuấn mỹ của y xuất hiện chút ý cười, nhưng điệu bộ lại nghiêm túc, nói một câu chắc nịch: “Đáng tiếc, nếu không có tình yêu trong đó, hắn hẳn sẽ không nhận.” Dừng một chút, ta lại nghe thấy, “..... Nhưng... ta muốn.....” Thanh âm dịu nhẹ như âu yếm, ngữ điệu nỉ non như một loại độc dược làm lòng người say sưa trong đó, đáng tiếc tuy say nhưng không làm ngã được ta.

“Ta thật có phúc, thân thể ta có thể hấp dẫn được người sao?” Lắc đầu khó hiểu.

Y vươn ngón tay trở thon dài ở trước mặt ta lắc lắc, ý vị thâm trường nói: “Không chỉ là thân mình. Nhưng ta không vội, dục tốc bất đạt.....”

Người được phái tới biên quan không chỉ mang về ước thư đàm hòa, còn có một ngõa đàn sứ men xanh cùng một phong thư.

Mọi người lấy ánh mắt bi thống vạn phần báo cho ta biết trong ngõa đàn kia chính là hắn. Trong đầu ta lúc này hoàn toàn trống rỗng, đứng ngốc một chỗ. Sau đó thân thể ta từ từ khụy xuống, yết hầu khô không khốc, đôi mắt chậm rãi mất đi ánh sáng cùng sức sống. Muốn hé môi nói ra điều gì đó, nhưng không sao thốt lên lời. Mặt ta trắng bệch, không còn tí huyết sắc nào.

Thanh âm nghẹn ngào của Phụ thân vang lên bên tai: “Diệp nhi, A Diêu nói nó không hối tiếc, nó nói chúng ta đừng vì nó mà đau lòng, đây là thư mà trước khi nó qua đời dùng hết khí lực cuối cùng viết cho người.....”

Ta run run đưa tay tiếp nhận lấy, mở bức thư ra, khó khăn nhìn xuống những dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo —

Gửi Diệp: Chúng ta đã xa nhau bao lâu rồi nhỉ? Ngày nào ta cũng giống như phiêu bạt cô nhai, chỉ biết nhớ về người để vượt qua những đêm dài lạnh lẽo. Từng rõ ràng si cùng luyến bên nhau, nhưng cuối cùng vẫn chỉ nhận lấy đau khổ dây dưa. Kiếp này tình tấn không bi thiết, kiếp sau lại tục chưa xong duyên..... (Kiếp này tình tuy không còn, nhưng không cần đau buồn, kiếp sau lại tiếp tục đoạn tình duyên này)

Diệu tuyệt bút.

Buông thư, đầu ta giống như bị thanh sắt xỏ xuyên qua, đau đến mức cả ngực cũng như bị xé rách, thẳng đến khi có người đem thân thể run rẩy của ta tiến vào trong lồng ngực quen thuộc, gắt gao, ôm nhanh khiến ta không thể thở nổi, giống như sợ buông ta ra, ta sẽ bốc hơi mất, ta mơ hồ thấy khung cảnh xung quanh tối đen, trước mắt là bóng tối, là chẳng còn có thể thấy được gì ...

Sau, bóng dáng của ta lại xuất hiện ở nơi lầu son kĩ viện, nơi có những đóa hoa thanh sắc yêu kiều, muốn ngừng mà không được, có khi thậm chí mấy ngày mấy đêm cũng không về nhà. Mỗi ngày phong nguyệt khôn cùng, uống rượu lê lét qua ngày.

Đã quá mệt mỏi, không thể giải thoát được rồi. Ta muốn khóc rống lên, nhưng mà vô lệ, Ta muốn gào thét, nhưng mà không tiếng động. Giờ phút này, ta thật sự muốn say đến bất tỉnh luôn, Phải! nhất tụy bất tỉnh thì lại càng tốt.....

Mãi đến khi có người ở phố lớn ngõ nhỏ dán hoàng băng: Bắt kẻ cửa hàng lớn nhỏ nào nếu lại tiếp tục đón tiếp Nguyên gia Tam công tử thì đều bị niêm phong cửa hàng!

Rượu phường lão bản hoặc là kỹ viện tú bà nguyên bản gặp ta, giống như thấy thần tài thể mà nay nhìn thấy bóng dáng ta chẳng khác gì nhìn thấy rắn rết. Vì thế khi khí cực bại hoại, ta chỉ có thể về nhà.

“Nguyên Diệp, ta không ngờ ngươi là người yếu đuối như vậy! Yếu đuối đến mức không chấp nhận được sự thực là hần đã chết rồi! Ngươi muốn sa đoạ để tra tấn linh hồn mình ư?! Ngươi muốn sa đoạ để che giấu suy nghĩ trong lòng ư! Hừ! Ngươi nghĩ sa đoạ là quên đi hết thấy được sao?! Ngươi nhìn xem ngươi hiện tại giống bộ dáng gì đi!” Hơi thở y tràn đầy tức giận mà trước đây ta chưa từng thấy qua, con người cao quý, tuấn mỹ này hiển nhiên đang vô cùng tức giận.

“Bộ dáng gì nữa?” Ta suy sút ha ha cười, “Chính là cái dạng này.” Thân thủ rút đi y phục trên người, làm cho y nhìn xem rõ là cái bộ dáng gì.

Vừa lòng nhìn trong con ngươi sâu đen không thấy đáy kia dấy lên tình dục, ta mỉm cười hai tay ôm lấy cổ của y, ôm chặt y, mãnh liệt chấn động theo thân thể y truyền lại cho ta. Cười khê ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: “Ôm ta, ôm chặt lấy ta.....” Nói chưa xong đã bị y túm lên giường.

“Hảo! Ngươi muốn ta liên cho ngươi!” Cả người y phình lên lửa giận cùng tình dục đan vào thành một cỗ cuồng đại dục vọng.....

Trong mê loạn, ta không ngừng mà tác cầu, lặp lại lời vô nghĩa: “..... Cho ta..... Ta còn muốn.....”

Thở dốc, trong đầu ngập đầy khoái cảm ... dứt bỏ hết thấy

“A Diệp, đệ có khỏe không?” Giọng nói ngọt ngào pha sự lo lắng ân cần khê vang lên.

“Đại tẩu.” Ta đưa mắt nhìn về phía nữ tử xinh đẹp có đôi mi thanh tú đang cười hiền từ, “Tẩu ngồi đi.” Một khi Đại ca đã mạnh mẽ ban xuống quy định thì ta không thể xuất môn, chỉ có thể ngồi ở trong đình viện thưởng trà.

“A Diệp, nhìn đệ như vậy mọi người đều rất khó xử, ta cũng không biết nên khuyên đệ như thế nào cả, tuy rằng ta chưa gặp qua A Diệp, nhưng ta nghe người khác nói các đệ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm giống như huynh đệ, cái chết của hần là đả kích lớn nhất.....” Thấy vẻ mặt ta không chút để ý, nàng thở dài, có chút ngập ngừng như đang nghĩ cách lựa lời, “Ta không định an ủi hay nói những câu như nén bi thương rồi sẽ qua.....”

Đợi đã lâu mà không thấy nàng mở miệng nói gì, xem nàng vẻ mặt muốn nói lại thôi, ta ngạc nhiên nói: “Đại tẩu, tẩu muốn nói cái gì thì cứ nói đi. Ta không bận tâm đâu.”

Nàng lơ đãng nhìn về phía sau ta, chậm rãi nói tiếp: “A Diệp, đời người có duyên có số, có nhiều thứ không thể cưỡng cầu được. Ta biết đệ sở dĩ không thể tiếp nhận, chính là bởi vì..... yêu quá sâu”

Nghe vậy ta cả người chấn động, bất khả tư nghị nhìn về phía nàng: “Đại tẩu, người có biết người đang nói cái gì không?”

Nàng yên lặng nhìn ta, từ từ nói: “Luôn luôn có người oán giận không biết thế nào là yêu, chẳng lẽ nhất định phải mất đi, mới có thể hiểu cái gì là yêu sao? Đều nói tình yêu làm người ta mất đi khả năng lý trí,

cứ như ở trong núi sâu vậy. Đợi cho thời điểm thật sự rời đi, quay đầu lại, mới phát giác ngọn núi này thế nhưng cao lớn, xinh đẹp, xanh tươi, um tùm như thế. Nhưng rốt cuộc không có đường quay đầuTa biết, người không dám đối mặt, nhưng trong lòng người cứ nghĩ về nó mãi.....”

Ta đã bị khiếp sợ đến mức nói không ra lời.

“Ta chỉ có thể nói như vậy, người tới đã đi. A Diệp, tỉnh lại đứng lên đi.” Lại nhìn về phía sau ta, mới đứng dậy rời đi.

Ta lập tức quay đầu, vừa vịn thoáng nhìn thấy ở cuối hành lang dài, có bóng dáng cao ngất dần dần biến mất.....

6. Chương 6

“Chiêu Văn Vương có ở đây không?” Ta đứng đối diện hai tên thị vệ gác cửa ”mở lời ” hỏi.

“Người là người nào? Sao có thể vô lễ như thế hả?” Trong đó có một người bắt mắt trước thái độ của ta nên quát tháo rầm rĩ hết cả lên.

“Ta? Nguyên Diệp.” Ta không thèm chớp mắt nhìn lại hắn.

—A ! Là Nguyên tam công tử, Chiêu Văn Vương chờ người đã lâu. Thỉnh người tiến vào.” Đột nhiên một vị quân gia từ đâu bước tới, đem ta đón vào.

Phủ Chiêu Văn Vương quả nhiên không thể đồng nhất với các phủ đệ khác, kết cấu bố cục hoàn mỹ, văn điêu tinh tế, tráng lệ; Đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, núi giả kỳ hoa, cái gì cần có đều có.

“Nguyên công tử, thỉnh đi bên này.”

Trong không trung tràn ngập hương khí, muôn vàn đóa hoa được những cơn gió vờn quanh lướt nhẹ, đình viện vô cùng xa hoa chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh, đặc biệt lại có vị đệ nhất tuần mỹ đẹp đẽ, quý giá đang đơn độc ngồi trước bàn đá nâng chén tiêu sầu. Có thể nói khung cảnh này, con người này giống như là bước ra từ trong tranh vậy. Đẹp đến diêm lệ.

“Ngồi đi” Y ngẩng đầu cười nhẹ, “Muốn uống một chén không?”

Ta không khách khí cầm lấy bầu rượu trên bàn, tự châm một chén, ngẩng đầu uống cạn. Hảo tửu!

Y nhìn ta, lại đảo mắt đến ly rượu trên tay ta, lắc đầu nói: “Rượu cũng là một vưu vật*, rượu khiến con người ta thêm vui vẻ, có thể giải sầu, nhưng say rượu thì hại thân, hao tổn tinh thần, hỏng việc. Đối với việc uống rượu, uống phải có chừng có mực vừa đúng, mới có thể chân chính xưng là chước (thường thức). Đáng tiếc có người lại hủ rượu, chính là mượn rượu để quên, để hủy hoại chính mình....”

* Vưu vật: Chỉ những thứ rất đẹp đẽ, nhưng vưu vật cũng hay mang lại những điều không may.

“Người là muốn nói, ta uống rượu là vì hủ, mà người là vì chước, đúng không?”

“Trẻ nhỏ thật là dễ dạy.”Y cười gật gật đầu.

Không một tiếng động nào nữa, chúng ta cứ thế đối ẩm mấy chén, lại mấy chén, ta đem tầm mắt ngưng đọng ở trên bầu rượu, khẳng định: “Những lời kia là người dạy đại tẩu nói, đúng không?”

“Nếu đúng là thế thì sao?” Ngữ điệu của y vẫn nhu hòa như trước, không hề đổi thay.

“Người đã nhìn ra điều đó từ rất sớm ư?” Ta quyết liệt hỏi.

“Không sai.”

“Người vì sao không nói sớm với ta?!” Ta nắm chặt tay thành quyền, giận dữ giương mắt trừng y.

Y cũng nhìn lại ta, ánh mắt khẽ lóe lên rồi dần dần trở nên thâm trầm “..... Ta nói rồi bởi vì ta ích kỷ.”

Nghe vậy ta nhin không được vỗ tay xuống bàn, nhìn thẳng vào mắt y phần nộ rống to: “Bởi vì người ích kỷ nên Diệu mới xa cách ta! Bởi vì người ích kỷ nên hấn mới chết trận! Tất cả là tại sự ích kỷ của người! Ta và hấn giờ đây mãi mãi âm dương hai nửa phân tán!” Nếu không vì y, Diệu của ta sẽ không phải chết! Vậy mà y vẫn có thể thường xuyên lui tới cùng ta ôm nhau mà triền miên như thế sao.....

“Người đây là đang trách ta ư?” Ánh mắt của y chỉ như đang nhìn đứa nhỏ tình tính hay đùa giỡn, không hề áy náy nói, “Yêu thật ra chính là ích kỷ tàn nhẫn, tuyệt đối không thể cùng người khác sẻ chia.”

“Ta mặc kệ! Tất cả là do người!”

“Nếu có thể khiến người quên đi quá khứ, khiến người có một chút ít về ta trong lòng, vậy cứ tính là ta sai cũng không tệ chút nào.” Y cười đến bất đắc dĩ.

..... Ta suy sụp ngồi xuống..... Ta đang làm cái gì thế này, rõ ràng là chính mình không chịu nổi tình yêu, làm sao có thể trách người khác? Nhưng mất đi người ta yêu, ta thật sự rất thống khổ, ta cũng muốn kéo người khác theo cùng giúp ta ném thử cái loại đau đớn đến tê tâm liệt phế này

“Người khóc đi, đừng tiếp tục gây áp lực cho chính bản thân mình, khóc ra được sẽ tốt hơn rất nhiều, ta xin người đấy ...khóc đi ... đừng tự làm đau chính mình”. Bất tri bất giác ta đã bị y ôm thật chặt vào trong lòng.

Từ khi còn nhỏ ta đã bắt đầu thế sẽ không bao giờ khóc nữa, thế mà nay trước mắt mơ hồ một mảnh. Từng có bao nhiêu khoái hoạt, hiện tại là từng ấy nước mắt được phát tiết. Trong không khí ngập ngụa sự tuyệt vọng, đau lòng, nước mắt từng giọt cứ thế rơi xuống, thấm ướt hết cả y phục của y....

Bên tai thỉnh thoảng lại truyền đến những lời nói thật nhỏ, như đang an ủi, vỗ về ta vô cùng dịu dàng.....
Phật viết: Chết cũng là một dạng tái sinh.....

“Phụ thân, con muốn rời khỏi kinh thành.” Ta bình tĩnh nhìn phụ thân tóc đã bạc trắng, cũng giống như những người khác, ông đã có tuổi, đã già thật rồi.

‘___’

“..... Được rồi, đi đâu đó giải sầu cũng tốt.” Tuy rằng không đành lòng, nhưng cuối cùng ông vẫn đáp ứng, “Người muốn đi nơi nào?”

“Lập Châu.” Ta muốn đi đến địa phương đã cướp mất mạng sống của hấn, ta cũng không định quay về nơi này nữa, nhưng ta chưa nói ra khỏi miệng điều ấy.

“Lập Châu?” Trên mặt phụ thân xẹt qua một tia đau xót khó nén, mất một lát sau mới gật gật đầu, “Hiện tại ở đó được chỉnh đốn cũng có chút yên bình, người hãy đi thử xem. Nhưng đường xá xa xôi, người phải thật cẩn thận.”

Đêm trước khi đi, Chiêu Văn Vương đã đến như ta dự đoán từ trước.

“Vì sao phải đi?!” Hai tay cầm lấy vai của ta siết thật mạnh, khiến ta có chút sinh đau.

“Không muốn cứ ở mãi một chỗ như thế này, ta nói rồi, ta chán ghét bị trói buộc.” Bình tĩnh nhìn y, “Huống hồ, người là người dưới một người trên vạn người, là Chiêu Văn Vương, người cho là Hoàng Thượng sẽ chấp nhận việc Thập nhất hoàng tử mà ngài sủng ái nhất thích một nam nhân ư? Chơi đùa thì có thể, nhưng chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ.”

Y giật mình buông ta ra, cố chấp nói: “Ta sẽ chờ người, chờ người bình tâm lại. Dù chúng ta đã có những sai lầm, nhưng có cái gì là không thể tha thứ được? Người phải nhớ kỹ, người yêu của người là ta, sẽ không sai.”

Lập Châu, nửa năm sau.

Diệp, Nghe Trần Bá Tông nói, người lại uống rượu. Người phải nhớ kỹ, yêu rượu là thưởng thức rượu, không thể mê muội, say rượu trượt chân rồi khóc lóc ôm lấy cái cổ như trước đâu đấy.

Diệp, hôm qua ta uống xoàng một lần như người, trên áo vẫn còn lưu lại hương rượu đến tận bây giờ, ta lại nhớ người, nhớ đến phát điên. Cứ thế bỏ đi, không thèm hẹn ngày gặp lại, người thật vô tình, thế mà không hiểu sao ta vẫn cứ bị tương tư ăn mòn từng ngày, ta biết chống lại điều đó như thế nào đây? Người hãy chú ý giữ gìn thân thể của mình.

Diệp, có lẽ cái say rượu của người cũng chẳng khiến người nhớ đến hay tương tư ta, mà nỗi tương tư của ta lại bởi vì say rượu mà càng sâu càng nóng cháy, sau say mê là thương tâm cùng bất đắc dĩ, cái tư vị này, duy ta tự biết! Trời lại càng thêm lạnh rồi, người phải mặc ấm vào, thân thể người đã lạnh sẵn rồi

Diệp, Hoan tụy diễm tình, sầu tụy hao tổn tinh thần, tương tư chi tụy, chỉ kham tiều tụy? Đừng tìm tiểu hài tử đùa quá trớn, cẩn thận không lại ngã để rồi bị chúng nó cười vào mặt cho đấy.

“A Diệp, lại có thư của người!”

“Vâng!” Ta cười cười tiếp nhận lá thư trong tay của Trần bá.

“Khi nào cùng uống rượu đi, con ta sẽ dẫn cả vợ của nó đến nữa, tửu lượng của bọn nó rất đáng sợ, người chuẩn bị bầu rượu thật lớn chờ sẵn đi. Ha ha.” Trần bá cao hứng, híp mắt cười.

“Tốt, ta sẽ mỗi mắt mong chờ.” Vỗ vỗ lưng Trần bá, ta vui vẻ trở về phòng.

Nơi này người dân thuần phác, ngày qua ngày tiêu diêu tự tại, tuyệt đối bình yên, an ninh hơn cả kinh thành. Trần bá, nguyên danh là Trần Bá Tông, chính là quan chi huyện của Lập Châu. Vừa tới thời điểm nhìn thấy lão nhân thấp bé này, ông luôn có vẻ mặt sợ hãi, nhìn ngó khắp nơi thật cẩn thận, dường như chỉ sợ nếu có tội, ta sẽ chém bay đầu ông đi không bằng ấy. Chắc chắn là do người phía trên nào đó đã hảo hảo căn dặn ông phải khuynh lực chiếu cố ta đi. Mãi về sau, ông mới buông lòng buông dạ ra, đối đãi với ta giống như nhi tử của ông vậy.

Ta lặng lẽ mở lá thư trên tay ra —

Diệp: Biết người mỗi ngày chàng vụng đều cùng Trần Bá Tông uống rượu, đừng uống nhiều quá, ta ở kinh thành thực sự mong cùng người cộng tụy, muốn an ủi người, muốn người an ủi ta, thực sự muốn mượn rượu để biểu lộ tình ý của mình.

Ta cười cười lắc đầu, lại đặt lá thư xếp chồng lên trên những lá thư khác y gửi cho ta. Người này thật đúng là không nề này phiền, cứ đều đặn cách mấy ngày sẽ phái người ngàn dặm truyền tin. Bất quá, ta quả thật đã bị y làm cho cảm động.

“A Diệp! Mau mau! Bên này! Đừng để cho nó chạy!”

“Người đừng âm ỉ

! Ta sẽ bắt được nó cho các người.” Xem chuẩn mục tiêu, căng cả hai mắt ra ngó nghiêng trong hồ tìm tòi.

“Ế! Bắt lên đi kìa, bắt lên đi! Được rồi

A Diệp tuyệt quá nha!”

“Nha, A Diệp vạn tuế!”

“A Diệp, A Diệp! Công phu bắt cá của ca quả thật không tồi!”

“Ta biết ta làm cái gì cũng tài mà.” Đắc ý đem cá ném vào chậu, “Tốt lắm, tốt lắm, đợi đó, sẽ có cá ăn!”

“Nha

~~!” Một đám tiểu hài tử đồng thời phát ra tiếng hoan hô.

“A Diệp, bên kia có một người trông phiêu phiêu lắm kìa! “ Một tiểu cô nương lồi kéo góc áo của ta, ánh mắt nhìn chăm chăm về hướng đó.

“Ô, đúng thế thật, A Diệp, người kia phiêu phiêu như ca nha

!”

Vài tiểu hài tử xung quanh đều theo hướng tiểu cô nương chỉ mà nhìn lại, phát ra âm thanh tán thưởng.

Ta cũng lia mắt hóng hớt nhìn về phía tập trung tầm mắt của bọn nó. Không nhìn thì thôi, mới liếc mắt đã cảm thấy cả người ngây ngẫn, bên môi bỗng nở nụ cười: “Các người cứ toàn nói cái gì mà phiêu phiêu, nam nhân không thể dùng từ phiêu phiêu để miêu tả được!”

Tiểu cô nương chu miệng lên bất mãn: “Nhưng y thật sự hảo phiêu phiêu đấy thôi!”

Ta buông ống quần vì bắt cá mà xắn lên cao xuống, hướng về phía người ở đằng trước đi đến.

“Sao người lại tới đây?” Khuôn mặt y vẫn tuấn mỹ như trước, cao hoa khí độ, nhưng nhìn kĩ thì có chút tiêu tụy.

“Thời cơ thích hợp nên ta tới đây. Sao, không chào đón ta ư?” Vẫn luôn dùng ngữ điệu nhu hòa như thế, ta thực không hiểu với ai y cũng thế, hay là chỉ với mình ta?

“Người là Chiêu Văn Vương đại danh鼎鼎, hoành tráng như thế, ta có tư cách không chào đón sao?”

“Thật đáng tiếc, ta đã không còn là Chiêu Văn Vương rồi, hiện tại ta chỉ là một tên sư gia nho nhỏ của Lập Châu mà thôi”. Y ôn hòa nhìn ta sâu lắng.

Ta sững sờ một hồi lâu, mới phun ra một câu: “Ta không đáng để người làm như vậy.”

Y bất đắc dĩ thở dài: “Đúng là không đáng, người là đồ đào hoa, lưỡi nhác, lại không biết tốt xấu, nhí nha nhí nhố.....” Thấy ta trừng y muốn tóe lửa, khóe miệng y bỗng hiện lên một nụ cười vô cùng nghiêm túc, “Bất quá..... Không hiểu tại sao, một người chưa từng dụng tâm như ta vừa gặp đã yêu đồ du đảng nhà người, mà một khi trả giá thì ta vốn không nghĩ tới quay đầu lại.” Trong con người đen trần đầy thỏa mãn lại vô cùng thâm tình.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người y, càng hiện rõ phong thái tuấn tú, mang theo ý cười ấm áp, y mở rộng vòng tay—

Ta thở dài, được rồi. Vuốt vuốt tóc, ở trong tiếng cười hoan hô của bọn nhỏ, ta rốt cục mỉm cười, vùi đầu vào trong lòng ngực ấm áp của y.

Tuy rằng, không biết tương lai có thể sẽ đem lòng yêu người hay không, nhưng người yêu ta chân thành tha thiết như thế, ta quả thật đã bị cảm động, ta sẽ trở thành lý do để người có thể thực hiện được cái gọi là hạnh phúc vậy.

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-ruou-tinh-y>